

Jánoki-Kis Viktória

Kilencvenkilenc százalék

Jánoki-Kis Viktória
(1982, Tiszaföldvár)
építészmérnök, író,
Budapesten él

Ülök az étkezőasztalnál, nézem a feleségemet. A sütőnél áll, ujjai közé csippenti a maghőmérőt, kihúzza a sístergő borjúhúsból. Ötvennégy fok, éppen tökéletes, suttogja. Felszeleteli a bél-színt, elrendezi egy porcelántálon a főtt rizs, steak-burgonya és párolt spárga mellé. Ráérősen végigméri a művet, majd kiteszi az asztal közepére. Meggyújtja a gyertyát, rám néz, elmosolyodik. Szeme sarkából hosszú, vékony vonalak futnak a halántéka felé.

Olasz vörösbort töltök a poharakba, koccintunk. Kivágok egy darabot az alufóliába csomagolt krumbliból, belemártom a vajsószsba, hozzátűzök egy falat borjút. Csendben eszünk, a nyitott ablakon keresztül behallatszik a villamosok csörömpölése.

A kandalló fölött még mindig ott lóg a *Narancsos csendélet*. A téli aukción akartam eladni, egy szlovák műgyűjtő két nappal az árverés előtt harmincmilliót ígért érte. Komolyan gondolta, pedig csak annyit tudott Czóbel Béláról, hogy tanult Nagybányán, és járt Párizsban. Ha eladom neki a képet, hónapokig nem alszom jól. Inkább töröltem a katalógusból, és hazahoztam. Kivárom rá a megfelelő vevőt.

- Mi volt a Marriottban? – kérdezi Izabella.
- Kész a terem, száznegyven szék fért el.
- A tárcsákat átvitted?

Bólintok, rágom a húst, bár alig kell, elporlad a fogaim alatt.

- Hány telefonos licitáló lesz? – faggat tovább.

Mutatom, hogy öt. Nem szeretek evés közben beszélni, igazán tudhatná.

– Remélem, az új pasas profi. Hangulatot kell csinálnia – jelenti ki a feleségem.

Lenyelem a falatot, megtörülöm a számat, hátradőlök. Megnyekken alattam a Thonet szék, lassan renováltatnom kell ezt is.

– Akár hatszázmillió is összejöhet, ha minden jól megy – mondom halkán.

– Ma délelőtt egy érdekes fazon járt a galériában. Nem volt hajlandó bemutatkozni, és kizárólag a kis felfedezett képeire volt kíváncsi.

– Milyen kis felfedezettre gondolsz?

– Hát Regőczyre – feleli Izabella. Hosszan néz rám.

Megköszörülöm a torkomat, iszom egy korty bort.

– És? Megmutattad neki a vásznakat?

– Körülvezettem a kék termen. Többet nézte a plafont, mint a festményeket. Aztán szó nélkül távozott.

– Érdekes. – Az arcomra koncentrálok, nehogy megváltozzon rajta valami. – Ha tényleg érdeklík azok a képek, majd eljön az aukcióra.

– Majd eljön az aukcióra – ismétli halkán a feleségem, és tovább eszik.

Előbb én végzek, aztán ő. Feláll, összeszedi a tárgyakat. Az a ruha van rajta, amit tavaly nyáron vettem neki egy manhattani designer butikban. Estére szinte révült állapotban voltam a Metropolitanben látott műtárgyorgiától, öt képet vettem a múzeum raktárából, és feltétlenül meg akartam ajándékozni Izabellát is valami drága dologgal. Ez a kisestélyi lett belőle. A mályvazöld szatén lágyan megtörik a mendencecsontján, ahogy lép. Azon az estén, ott, a Central Parkra néző hotel lakosztályában vol-

tunk együtt utoljára. Nem emlékszem, valóban őt kívántam-e meg, vagy csak a közös élmények eufóriája ébresztette fel bennem a vágyat, de annyi biztos, hogy azóta sem értem hozzá – úgy. Látszólag nem neheztel érte. Talán természetesen veszi, ennyi év után. Nekem meg így a legkönnyebb.

Felállok, segítek a pakolásban. Elveszi tőlem a húsos tálat, olyan udvariasak vagyunk egymással, mint két törzsvásárló a könyvesbolt szépirodalmi polcai előtt. Mikor a konyha kész, átsétálunk a nappaliba. Izabella leheveredik a kanapéra, kezébe veszi a tavaszi aukció katalógusát, csendben lapozgatja. Elhúzom a függönnyt, kitárom a franciaerkély ajtaját, a korlát-nak dőlök, rágyújtok egy szivarra. A villamosok kitaróan járnak a körutat, hét óra múlt, lassan besötétedik. Egy csapzott hajú anyuka két kisfiút húz maga után a járdán, kiabál velük, a gyerekek sírnak. Izabella üres méhére gondolok, amit sosem tudtam megtermékenyíteni. Aztán Emmát látom magam előtt, ahogy fölém hajol, lehunyja a szemét, és beborít meztelen testével. Alig telt el egy nap azóta, hogy együtt voltunk, hiánya mégis belém hasít.

Elnyomom a szivart, ledobom a járdára. Becsukom az ajtót, elhúzom a függönyöket. Bent Izabella szűrős tekintetével találok szembe magam.

– Mi az? – kérdezem.

– Csak nézegetem a Regőczy-képeket. Hatszázezer, nyolcszázezer és egymillió-egy. Ki becsülte fel ezeket?

– Takács Laci.

– Micsoda összegek egy fiatal, ismeretlen kortársért!

– Takács érti a dolgát, nem kérdőjelezném meg.

– Mégis ki ez a nő? Te találkoztál már vele?

Kimegyek a konyhába, elfújom a gyertyát, mozognom kell, miközben válaszolok.

– Egy fiatal lány. Tehetséges, de éretlen, ki kell még futnia magát.

– Hány éves?

– Húsz körül lehet.

Izabella leteszi a katalógust, megint engem néz.

– Te mit gondolsz a képeiről?

– Nem rosszak – felelem. A bárpult előtt matatok, mintha keresnék valamit. – Talán az *Aktok magamról* sorozata sikerült a legjobban. Élénk, telített színekből komponált, szürrealista kompozíciók. Friss és meglepő mindegyik, vinni fogják.

– Takács közel annyira árazta be őket, mint Bukta Imre vásznait.

– Én megbízom benne – felelem. Vállat vonok, amilyen hanyagul csak tudok. – Szerinted a sajtgyáras figura megveszi holnap az összes Jákobyt?

– Meg – bólint a feleségem. Feltápáskodik a fotelből, most még a szokásosnál is öregebbnek látom. – Fáradt vagyok, megyek, lezuhanyozom.

– Én is jövök mindjárt – szólok utána.

Amint eltűnik, előveszek még egy szivart. Kinyitom az ablakot, kattann az öngyújtóm, meggyullad a dohány. Remegő kézzel pöckölöm le a hamut, meg kell végre tennem, amit hónapok óta halogatok, de hiába keresem hozzá a szavakat, erőt, alkalmat, nem találok. A nő, aki megélte mellettem a gyermektelenséggel járó lelki út összes stációját, nyilván nem azt érdemeli, amire készülök.

Elegem van a napból, elfáradtam. Bemegyek a fürdőszobámba, fogat mosok, pizzamát veszek. A hálóban félhomály dereng, csak a Tiffani lámpa ég, Izabella olvas. Haját kontyba csavarta, fekete keretes szemüveg ül az orra hegyén, nem néz fel a könyvéből. Befekszem mellé, hátat fordítok neki, magamra húzom a takarót. A Bazel melletti kis falura gondolok, amiről Emma beszélt. Képzelmem csak el, mondta, egy pici település, hatszáz lakossal, körben lila hegyek, olajzöld fenyvesek, hajnalban köd borul a tájra, de reggelre áttörik a napsugarak. Megszökünk a világ elől, csak mi hárman, suttogta a fülemben, aztán megint legombolta rólam az

inget, pedig már épp készülődünk. Furcsa vele lenni, mióta megnőtt a hasa, mégis mindig eléri, hogy akarjam. Beleszédülök a gondolatba, hogy ötvenkét évesen apa leszek. Félek Izabellától. Azzal nyugtatom magam, hogy okos nő, meg fog érteni. Ha mégis akadékoskodik, több pénzt adok neki. Vajon hogyan festette meg Emma az *Aktok magamról*-t? Pornográf képek lógnak a galériámban a saját szeretőmről. Kattan a lámpakapcsoló, csukott szemmel is tudom, hogy sötét lett a szobában. Álmos vagyok, de át kell gondolnom, mit viszek magammal, ha tényleg elmegyünk. Kész röhej, hogy belehabarodtam egy tizennyolc éves lányba. Nem értem, miért nem beszél magáról soha. Bárcsak tudnám, milyen forrásból törnek fel a képei. Forrás. Patak. Tenger. Miért látok magam előtt hullámokat, mikor az előbb még Emmára gondoltam?

A riasztó hangjára ébrednek. Kiugrom az ágyból, a falióra hajnal kettőt mutat. Csörög a telefonom, felveszem.

– A biztonsági szolgálattól hívom, betörést jelez a rendszer. Otthon tartózkodik?

– Igen – felelem.

– Észlelt valami rendelleneset?

– Aludtam.

– Maradjon a helyén, járőreink öt percen belül érkeznek.

– Rendben. – Leteszem.

Izabella felül az ágyban.

– Biztosan téves – suttogja.

– Lemegyek, szétnézek.

– Jövök veled.

– Szó se lehet róla. – Nem értem, miért vagyok ideges, évi egy-kétszer előfordul hibás riasztás. Köntöst veszek, kisietek az előszobába, beütöm a kódot, elhallgat a vinnyogás. Zsebre rakom a kulcscsomót, előkapok egy régi golfütőt az esernyőtartóból, kilépek a lépcsőházba. A papucsom klaffogva verődik a talpamhoz, ahogy lefelé futok. Benyitok a galéria hátsó bejáratán, hangokat hallok. Mellkasomat egyre gyorsabban veri a szívem. Zörgés, lábdobogás szűrődik ki a kék teremből. Megszorítom

a golfütőt, benyitok. Két férfi áll a falaknál, kés-sel hasogatják a vásznakat. Az egyik abba-hagyja, rám néz. Szeme megcsillan a fejére húzott harisnya alatt. Elkiáltja magát, hogy húzzunk innen, jó ez már így. Kirohan a szobából. A másik belevág még egy képbe, csak azután tűnik el.

Elejtem az ütőt, tompán puffan a piros szőnyegpadlón. A *Vezúv kitorése* cafatokban lóg ki a keretből, hasonlóan járt a másik három Szi-nyei Merse Pál-kép is. Ráteszem a tenyerem egy Fényes Adolf-festményre, ujjamat megvágja a kemény, kettévágott vászon. Egy pillanatra belém nyilall, hogy talán csak álmodom, mindjárt kinyitom a szemem, és visszajutok a hálószobába Izabella mellé, de hiába akarok felébredni, nem megy. Állok a szoba közepén, a papucsomat bámulom. Beront a terembe három fekete ruhás férfi. Az egyik megfogja a karomat, rám ordít.

– Ki maga?

– Auer Balázs. A tulaj.

Leültetnek egy székre, kérdéseket tesznek fel, nem tudok válaszolni. Zúg a fejem, szédülök. Szirénák hangja szűrődik be az utcáról, egyre többen tapossák a szőnyeget. Megjelenik a feleségem. Végre. Ő majd intéz mindent. Becsukom a szemem, de a kék-piros fények tovább villognak a retinámon.

Emma négykézláb térdelt a kádban, eltűnődve hallgatta a forró víz csobogását. Megringatta a hasát, nézte, ahogy jobbra-balra leng, mint egy kitömött zsák. Mikor a víz már köldökéig ért, belefeküdt. Várta, hogy teljesen ellepje a testét. Kétesélyes volt a dolog: vagy alább-hagynak a fájások, vagy beindul a szülés.

Szombaton, késő este kezdődött a rosszullet, miután Balázs hazahozta a hotelből. Először arra gondolt, az együttlétek miatt nincs jól, a szülés kiírt időpontjáig még két hét volt hátra. De a fájások több mint egy napja tartottak, és az utóbbi órákban egyre sűrűbbé, erősebbé váltak. A forró víz nem segített, pár percen belül a görcsök tovább fokozódtak.

Kilépett a kádból, leült a szennyestartóra, copfba kötött, vörös hajáról vízcseppek gördültek a hátára. Maga köré csavart egy törölközőt, visszament a szobába. Összekucorodott az ágyon, a falnak támasztott képeket nézte. Új sorozatának a *Harmadik trimeszter* címet adta. Lefestette magát minden oldalról, szögből, perspektívából. Azt remélte, így talán sikerül közelebb kerülnie ehhez a terhességhez, amit még mindig idegennek érzett magától.

Amint alábbhagyott a fájás, felkelt az ágyból. Kinyitotta a ruhásszekrényt, elővette a sporttáskát, átnézte a bepakolt holmikat. Tisztálkodószerek, papucs, hálóing, babaholmik. Melléjük dobott még pár utcai ruhát. A többit majd megveszi Bázelen, ha kijutottak. Megvárt még egy méhösszehúzódot, aztán nagy levegőt vett, és felhívta a nagybátyját.

- Azt hiszem, elkezdődött – szölt a telefonba.
- Indulnunk kell a kórházba.
- Elment a víz?
- Nem, de rosszul vagyok.
- Azonnal jövök – felelte a férfi.

Emma nekitámaszkodott a falnak. Egy ideje a nagybátyja hangjától is kirázta a hideg. Persze sokkal jobb volt az élete, mióta nála élt. Kapott új ruhákat, puha, illatos ágyneműben aludt, csurig pakolt hűtőből válogathatott magának ennivalót minden nap. Nyugodtan járhatott szakközépbe, nem tartották otthon az unokatestvérei, hogy körbevegyék, és lerángassák róla a ruhát. Sem nővérei közönye, sem anyjának dühkitörései nem hiányoztak neki. Csak a falu határa jutott eszébe időnként, ahova kijárt a tanárnőjétől kapott vázlattömbbel, és tájképeket, magányos fákat, kiégett autóroncokat rajzolt. Mióta futotta a zsebpénzéből olajra és ecsetre, egymás után festette a színektől vibráló vásznakat. Még akkor is, ha a költözés után pár hónappal már tudta, új életének ára ugyanaz, ami miatt a régitől elmenekült.

Elsétált a folyosó végéig, benyitott a műtőrembe. Fogott egy fadóbozt, bepakolta a kedvenc festőszerszámaival, elsüllyesztette a sport-

táskába. Kihúzta a terem sarkában álló komód legalsó fiókját, összefogta az egymás mellett álló pénzkötegeket, eltette azt is. Lentről zörejeket hallott. Kiszaladt a folyosóra, becsapta maga mögött az ajtót.

Nagybátyja kettesével szedte a fokokat, zihálva szaladt föl az emeletre. Szögletes, borostás arca sápadt volt, tekintete kemény, hideg.

– Biztos vagy benne? Elvileg még van két hetünk – mondta.

A lány bólintott, kikerülte a férfit, lement a földszintre.

Hangtalanul szedelőzködtek. Kint hűvös szél fújt. Beültek a fekete sportautóba. Emma úgy érezte magát, mintha egy szinttel a forgalom alatt utazna, és a feje bármelyik pillanatban belecsapódhatna egy másik jármű lökhárítójába. A Krisztinavároson hamar átértek, de az Alagút előtt dugóba keveredtek. A férfi nyugodt hangon, szisztematikusan káromkodott.

- Kérlek, hagyd abba – nyögte a lány.
- Felhívtad az orvost?
- Igen. – Nem hívta fel.
- És a szülésznőt?
- Persze. – Nem hívta fel őt sem. Általában hazudott a nagybátyjának. Még akkor is, ha nem volt rá szükség. Legalább a gondolataitól távol akarta tartani.

A magánkórház recepciós pultjánál bárány szemű, platinaszőke nő fogadta őket.

– Kedves nevét, legyen szíves – mosolygott a férfira.

- Regőczy Áron. Dr. Krasznaihoz jöttünk.
- Sajnálom, de a doktor úr ma nincs ügyeletben.

– Azonnal kerítse elő, az unokahúgom mindjárt szül.

Emma négykézlábra ereszkedett a padlón. A görcs ezúttal fentről lefelé forgó spirálként haladt végig a testén, összeszorította a gyomrát, a méhét, medencecsontjait. Nyöszörögve dülöngélt. Amint valamivel jobban lett, besietett a szülőszobába. Egyedül akart lenni, hogy megírja Baláznak, már a kórházban van. Leült

*Festőnők vendégségben (balról jobbra: Amrita Sehrgil, Frida Kahlo, Kiss Márta, Sofonisba Anguissola)
(90 × 130 cm, olaj, vászon, 2011)*

a terem végében, elővette a telefont. Megjelent a nagybátyja.

– Mindjárt itt az orvos – mondta.

– Kérlek, hozd ide a táskámat. Át akarok öltözni – kérte a lány. – Szeretném, ha mégsem lennék itt a szülés alatt.

A férfi felnevetett.

Kinyílt az ajtó, bejött a szülésznő. Arca piros volt, haja zilált, minden mozdulata sietségről árulkodott. Kezet mosott, felkapta a köpenyt, Emmához lépett.

– Nos, kedvesem, hogy állunk?

– Egyre nehezebben bírom.

– Mikor kezdődött?

– Ma reggel – mondta a férfi.

– Szombat este – javította ki a lány.

– Nézzük meg, mi a helyzet. – Az asszony megkérte Emmát, hogy feküdjön a szülőágyra. Szabaddá tette a hasát, elhelyezte rajta a CTG-

készülék érzékelőit. Megvárta egy méhösszehúzódot, közben bólogatott. Pár csepp levendulás illóolajat kent a lány csuklójára, megnyugtatta, hogy minden a legnagyobb rendben van, majd kiment a szobából.

Emma visszahúzta hasára a hálóinget, és az oldalára fordult.

Nagybátyja körbesétálta, majd megállt a feje mögött, és halkán megszólalt.

– Ma jártam az Auer Galériában. Irtó giccses hely, de a festményeid még azon a buzikék falon is jól mutattak. – Megsimogatta a lány haját. – Persze furcsa volt téged ott látni, kinagyítva, meztelenül. Kissé illetlennek éreztem, de hát a művészeknek szükségük van a szabadságra, nem igaz?

Emma a torkában érezte szívverését. Nem tudta, mit feleljen. Lehunyta a szemét, villódzó fényeket látott maga előtt, törött vonalakat,

semmibe tartó íveket. Megint heves fájdalom tört rá. Felült, hátrament a terem végébe. Letérdelt egy fotel elé, fejét az ülőrésznek támasztotta. Becsukta a szemét, befelé figyelt. Kereszte az egyensúlyt, be akart kapcsolódni a testét uraló áramlatba, de amint megérezte maga mellett nagybátyja jelenlétét, figyelme szét hullott.

Egy órával később a nőgyógyász közölte, hogy a vajúdas ismeretlen okokból lelassult, burokrepesztést kell végrehajtani. Emma felfeküdt az ágyra, lába remegett. Hüvelyébe hideg fémtárgy csúszott, a szúrás fájdalma koponyacsontjáig hatolt. Amint elengedték a térdét, oldalra fordult. Combján meleg folyadék csorgott végig. Görcsei alábbhagytak.

Dr. Krasznai egy ideig értetlen arccal bámulta a CTG-készülék monitorját, majd megkért mindenkit, hogy menjen ki a szobából, mert szeretne négy szemközt beszélni a páciensével. Odahúzott egy széket a szülőágyhoz, leült Emma mellé.

– Hogy érzi magát?

– Álmos vagyok.

– Fél valamitől?

– Nem – mondta a lány, de arcán könnycsepp folyt végig.

– Sajnos leállt a vajúdas. Nem tehetünk mást, várunk kell.

Emma bólintott, kezével eltakarta a szemét.

– Azt javaslom, pihenjen egy kicsit. Magán hagyjuk a készüléket, hogy hallja a magzat szívverését.

– A nagybátyám – suttozta a lány.

– Igen? Mi van vele?

– Ne engedje vissza. Kérem.

Az orvos bólintott. Felállt, lekapcsolta a nagylámpát, és kiment.

Emma egy ideig még hallgatta a folyosóról beszűrődő vitatkozás hangfoszlányait, aztán magára húzta a lepedőt, és elaludt.

Álmában Balázst látta, ahogy egy bepólyált újszülöttet ringat. Szólni akart neki, hogy a gyereknek nincs se keze, se lába, de hiába ki-

abált, nem jött ki értelmes hang a torkán. Magára nézett, ő is fehér szövetbe volt tekerve, valaki szorosan lekötötte a végtagjait. Magas, sápadt arcú férfiak közelítettek hozzá, karjukról piros festék csöpögött. Letépték róla az anyagot, megérintették a vállát, hasát, combját. Minél jobban ellenkezett, annál inkább összekenték. Bőre piros lett, száját elöntötte a terpentinnel kevert olaj íze.

Hajnal ötkor a saját sikítására ébredt. Felült az ágyban, lihegve kapkodta a levegőt. Beletelt néhány másodpercbe, mire rájött, hogy a kórházban van. Bácsikája és a szülésznő mellette álltak. Lecsúszott az ágyról, belekapaszkodott az infúziótartó állványba, kis híján felborult vele. Előrehajolt, jobb lábán vércsík folyt le. Léptek dobogását hallotta, saját kiáltozása idegenül csengett, olyan dolgokat mondott, amiket maga sem értett. Valaki messziről azt parancsolta, hogy toljon. Testét nem ő irányította, hanem a fájdalom. És mikor úgy érezte, minden átfordul belülről kívülré, meghallotta a baba sírását.

Reggel nyolc múlt, de a galéria még mindig tele van rendőrökkel. Ülök az asztalnál, Izabella egyik sarokból a másikba fut, hadonászva telefonál. Nincs kedvem végignézni, mi renoválható, mi nem. Annyi biztos, hogy ez a két fickó pár perc alatt kivégezte az aukciós anyagot.

Összeszedem magam, felállok, kezet rázok a főkapitánnyal, elköszönök. A feleségem rám szól, hová megyek. Sétálni, felelem halkán. Kilépek a törött üvegajtón. Átjár a hideg. Elindulok a Margit híd felé. A szembe jövő gyalogosok furcsán néznek rám, talán a köntös, talán a papucs, talán a kikandikáló pizsama miatt. Megrezzem a telefonom, kiveszem a zsebemből. Üzenetem jött. Emmától. Megállok. Beütöm a kódot, a hüvelykujjam érintésére felugrik egy kép: rózsaszín pólyából pislogó babaarc. Olvasom a szöveget: *megszületett a lányunk, gyere a kórházba szerda reggel, indulásra készen várunk!*

Szédülök, fullasztó nyomást érzek a mellkasomon. Tűszúrások hatolnak a szegycsontom

alá, éles fájdalom sugárzik a vállamba. A bordáim nem engedek fel a tüdőmet, félek, hogy megsemmisülök. Leülök egy kapualjba, nyugtatom magam, hogy minden rendben lesz, megszökünk, csak mi hárman, az Alpokba. El sem kell mondanom Izabellának, rajtam múlik minden. Egyetlen döntés, és szabad vagyok. Kissé csillapodik a rosszullét, de amint eszembe jutnak a cafatokban lógó festmények, rám tör a hányinger.

Egy fiatal, tagbaszakadt férfi lehajol hozzám, azt kérdezi, jól vagyok-e. Mielőtt felelnék neki, kiöklendezem a tegnapi vacsorát. Borjúhús darabok folynak szét a törött járdán, a férfi gyorsan odébb áll. Letörülöm a számat, és utána szólok, hogy várjon, segítsen hazamenni. Visszafordul, elröhögi magát, azt mondja, kikapám, nem vagy semmi, hálóköntösben jársz piálni. Aztán felhúz, eltámogat a kapualjunkig. Pénzt ígérek neki, ha felkísér. A lépcsőházban egyszer elmegy a kép, de aztán újra visszajön. Becsengetek. Izabella döbbenten néz rám. Kérem tőle, adjon egy ötezet az úriembernek. Szótlanul engedelmeskedik, majd bezárja az ajtót, odavezet az ágyhoz. Betakar.

Mikor újra kinyitom a szemem, világos van. A feleségem egy széken ül az ablak mellett, olvas.

– Mennyit aludtam? – kérdezem. Rekedt a hangom.

– Két napot – feleli. Becsukja a könyvet, mosolyog.

A könyökömre támaszkodom, szétnézek.

– A telefonodat keresed? – kérdezi. Benyúl a szék karfáján lógó retikülbe, kiveszi a mobilomat, átnyújtja. Elveszem, de nem nézek a képernyőre.

– Milyen nap van ma?

– Szerda – feleli. Kimegy a szobából.

Beütöm a kódot, keresem Emma üzenetét, de nincs sehol. Nem csak a kép tűnt el, az összes sms-ének nyoma veszett. A feleségem léptei egyre közelebről hallatszanak. Hátradőlök a párán, sípol a fülem. Nem lett volna szabad eddig

várnom, de most már mindegy. Vége a hazudozásnak, megbeszéljük a dolgot felnőtt, intelligens emberek módjára. Letisztázzuk az anyagiakat, aztán szépen elbúcsúzunk egymástól.

Izabella belép a szobába, kezében tálca, rajta narancslé, croisson, vaj és lekvár. A szokásos reggelim. Leteszi az éjjeliszekrényre.

– Enned kell, túl vagy egy enyhe szívinfarktuson. Az orvos két órája ment el. Azt mondta, óriási szerencséd volt. Már nincs veszély, de kímélned kell magad.

Képtelenül hangzik, amit a feleségem állít, de az előbb még éles, határozott gondolatok elmosódnak, bizonytalanná válnak.

– Ne aggaszd magad a lány miatt, a nagybátyjával megbeszéltem mindent. Ahhoz képest, hogy nyilván valami bűnöző, és mentálisan beteg, egész kulturáltan lehet vele tárgyalni. Mivel a biztosító minden kárt kifizet, felajánlottam neki, hogy leállítatom a nyomozást. Egy kis szívességért cserében. – Felvesz egy lapot a komódról, arcán furcsán görbül a mosoly, nem akarom tudni, miért.

Az ágyammal szemközti falat nézem. Három kép lóg egymás mellett. Balra egy Paál László, jobbra egy Rippl-Rónai, középen Reigl Judit hommes sorozatából a vörös-fekete, meztelen férfi torzó. A vastag, szurokfekete ecsetvonások megelevenedve vibrálnak előttem. El akarok merülni bennük, beleolvadni a vászon finom szövetébe, átváltozni fej, kéz és láb nélküli testté, amely semmi mást nem érez, csak a hiányt.

Izabella közelebb lép hozzám, paplanomra ejti a lapot. Önkéntelenül felveszem. A bal felső sarkában három nagybetű áll kékkel, DDC. Alatta kisebbel DNA Diagnostics Center. Középen, egy fekete keretes táblázatban az anya nevével Regőczy Emma, a gyermek nevével Regőczy Adrienn, a feltételezett apa rubrikában pedig Regőczy Áron. És legalul, egy külön sorban, az apaság valószínűsége felirat mellett egy hosszú, nagyon hosszú szám: 99,9998%.